

Plaça de Sant Pere de Roma, el dia 17 de maig de 1992. Aquest dia es va beatificar Josep Maria Escrivà de Balaguer.

Probablement l'Opus no ha tornat mai a tenir tantíssim poder polític acumulat com fa quaranta anys. Però la influència d'aquesta organització religiosa en sectors claus de la societat, l'economia i la política continua plenament vigent.

"Mentre estudiava a Madrid vaig estar-me un temps a una residència de l'Opus Dei -relata un advocat-. Tot era molt, molt, net i el menjar era excel·lent. S'hi podia estudiar molt bé. Però em va sobtar que totes les cambres i el personal de neteja fossin dones poloneses, algunes força atractives. I també les instruccions que vaig rebre tot just d'arribar-hi: 'les treballadores, no les miris directament, i mai -mai- no els agraeixis el que fan'".

L'Opus Dei és una organització que a primera vista ofereix dues cares contradictòries. La cara del gran poder econòmic i polític: em-

presaris de renom, com Lluís Valls i Taberner o Rafael Termes, del Banc Popular; polítics, com Isabel Tocino, Federico Trillo, Concepció Ferrer o Lluís Alegre; professionals de prestigi, com l'actual fiscal general de l'estat, Jesús Cardenal, o el neuropatòleg Jordi Cervós, rector de la Universitat Internacional de Catalunya. En aquesta banda hi ha també els grans escàndols financers que han tingut de protagonistes membres de l'Opus: Matesa (Josep Vilà Reyes) els anys 60, i Rumasa (José María Ruiz Mateos) els anys 80.

L'altra cara és la de la base. Individus discrets i amb fama de bones persones que aporten la seva feina

a una extensa xarxa de clubs juvenils oferint cursos de formació espiritual, música, pintura, i tot el que s'escaigui; grups de dones que es troben per sargir sotanes i resar el rosari; associacions culturals o solidàries que porten menjar a famílies pobres o organitzen viatges d'ajuda a països de l'est. Hi ha un alt nombre de clubs, com Carena, femení, al carrer de Copèmic de Barcelona, i Farell, masculí, a l'Hospitalet. Molts situats en pisos sense cap signe exterior, per la qual cosa és força difícil de tenir-los registrats. L'Opus Dei treballa en desenes de països (tenen fins i tot una segona universitat privada a Piura, Perú) i entre totes les clas-

ses socials, però partint d'una base profundament masclista i classista. Homes i dones viuen sempre en residències separades. Si desenvolupen una tasca professional exterior, aporten una part molt important dels seus guanys a la comunitat ("s'ho queden gairebé tot", deia la mare d'un membre numerari), i tenen les necessitats bàsiques —anomenades eufemísticament "l'administració"— solucionades. Masclista, perquè —tot i que les dones poden ser professionals— sempre són elles les que s'encarreguen de les feines de la casa. Les que ho fan, segons les constitucions del 1950, rebien el nom de numeràries servents. Ara són numeràries auxiliars. I classista perquè s'estableix una diferència de responsabilitat, segons l'estatut dins l'organització.

Una estructura més que piramidal. Els membres laics de l'Opus Dei es classifiquen en numeraris, oblats i supernumeraris, i les membres en numeràries, numeràries auxiliars, oblates i supernumeràries. Tothom rep formació espiritual contínua en forma de pregària, col·loquis setmanals, etc. Però, mentre els numeraris i numeràries se santifiquen principalment amb el treball intel·lectual i les tasques de formació que duen a terme, i poden arribar a tenir càrrecs de govern, les numeràries auxiliars se santifiquen fent el treball físic. Cal destacar també la restricció de les lectures permeses als membres de l'Opus Dei, especialment en matèria d'humanitats. Val a dir que els numeraris, gairebé tots amb carrera, són obligats pels estatuts a seguir durant anys un intens programa de formació teològica, paral·lel a la seva tasca professional, i també a "atreure noves vocacions o a fer apostolat" a l'Opus Dei. També hi ha membres que desenvolupen la seva tasca professional dins l'estructura de l'Opus d'una manera voluntària. Per la seva banda, els supernumeraris i les supernumeràries són membres numeraris que "demanen de poder casar-se" o persones casades que en fer-se membres tam-

bé adquireixen un compromís de pobresa, obediència i castedat —consistent en aquest cas, principalment, a no prendre cap mesura anticonceptiva—. Respecte els altres vots —o "compromisos"—, segueixen l'estricta formació espiritual pròpia i es posen a disposició de l'Opus, al qual lliuren una part dels seus ingressos.

Tots els membres de l'Opus, són ordidors d'una extensa xarxa d'influències. L'Opus té una estructura jeràrquica molt definida i diferenciada per sexes. La cúpula, o govern central és a Roma, i el presi-

dent general, anomenat prelat o "pare", és Javier Echevarría. Per sota seu, amb mandat internacional, hi ha el consell general, format exclusivament per homes, i l'assessoria central, de dones, amb molt menys poder. En l'àmbit que l'Obra anomena regional hi ha la comissió regional —masculina— i l'assessoria regional —femenina—. Les regions no necessàriament s'adeqüen amb les fronteres polítiques, i poden ser tant l'Amèrica Central com l'estat espanyol més Andorra. El rovell de l'organització, les bases, són els consells. "Cadascun és format per quatre persones, un capellà i tres membres de l'Obra que coordinen les

activitats de tota la resta de membres i simpatitzants", diu Marc Carroggio, que és el jove numerari que dirigeix l'oficina d'informació de la prelatura de l'Opus Dei a Barcelona. "Cada consell va associat a un centre de formació —afegeix—, que és on s'ha d'adreçar una persona quan demana d'entrar a l'Opus".

L'oficina d'informació de la Prelatura a Barcelona estima en deu mil el nombre de persones que reben "assistència espiritual" de l'Opus Dei. Asseguren que no en tenen un registre i diuen que només sis mil d'aquests són membres. "Hi ha una cinquantena de consells a tot Catalunya", diu Carroggio. Segons això, l'organització té uns cinquanta de centres de formació. "A vegades el consell és independent dels col·legis —afirma—. Pot ser al costat d'un col·legi i ser-ne independent, eh? Ara que algunes vegades el director d'un col·legi sí que pot ser el director d'un centre de la prelatura..." Cadascun dels consells de quatre persones coordina les activitats d'una cinquantena de membres i simpatitzants. Com més membres hi ha, més consells es creen, i més centres s'erigeixen.

Si el delegat del prelat a Espanya és Ramon Herrando Prat de la Riba, nét del polític català, el vicari del govern local del Principat és Manuel Dacal Vidal. El vicari —que no concedeix entrevistes— té la seva residència en una torre del carrer dels Moneders, tancada al públic, a la part alta de Barcelona, i que és també on està la seu de la prelatura. La resta d'informació obtinguda sobre els consells de la delegació catalana sorprenentment no es trobava en poder de l'oficina d'informació.

Dacal fa també de director del consell de la delegació catalana, que és qui coordina l'activitat de tots els consells de Catalunya. El vicari secretari, que fa de vicari quan Dacal no hi és, és Joan Josep Martí. Per sota hi ha dos consells de la delegació, la branca masculina i femenina. Dins el consell masculí el sots-director és l'advocat Ignasi Font i el secretari el filòsof

Josep Maria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei. Aquesta organització, que ha estès els seus tentacles a molts sectors econòmics, té especial incidència en el sector financer. Pocs bancs hi ha en què la gent de l'Opus no hagi participat d'una manera o altra al llarg de la seva història.

L'oficina d'informació de la Prelatura a Barcelona es

A l'esquerra Alvaro del Portillo, primer bisbe-prelat de l'Opus Dei, amb monsenyor Javier Echevarría, aleshores vicari general de la prelatura. Echevarría és ara president general de l'obra.

Jordi Miralbell i Guerín. L'administrador és Antonio Gil. Jaume Aurell, incorporat fa poc, és qui s'encarrega de la relació amb els col·legis, mentre que els altres membres són: l'arquitecte Ferran Balcells, Lluís Segarra, Ernest Casas i Enric Bertran.

Pel que fa el consell femení, la sots-directora és Innocència Fernández i la secretària, Maria Dolors Bosch. Membres del consell són també Teresa Rovira, Montserrat Bosch, Teresa Díaz, Carme Álvarez i M. Rosario García. El director espiritual assignat a la delegació de l'Opus Dei a Catalunya, tant per a homes com dones, és mossèn Josep Lluís Riocabo.

Dependent de l'Opus Dei a Barcelona, hi ha també la Societat Sacerdotal de la Santa Creu. De fet, és una associació de sacerdots formada pels preveres de la Prelatura i pels diaques i preveres diocesans que hi vulguin pertànyer. Dirigida pel sacerdot de la prelatura mossèn Joan Garcia Llobet, té la seu central al carrer de Rosselló. "És una associació dirigida a capellans que es fan de l'Opus quan ja són capellans —explica Marc Carroggio—. A Catalunya té un centenar de centres. Els proporciona assistència espiritual, però no fa comentaris sobre la seva disponibilitat. A Barcelona estan a Santa Teresina (a la plaça de Gala Plàcidia) i a la parròquia dels Nou Barris (Barri del

Congrés), on fan pràctiques de pietat en comú".

Mentre els bisbes i els sacerdots de l'església s'encarreguen d'un determinat territori geogràfic, el

L'Opus ofereix dues cares: la del poder econòmic i la de la base, configurada per un eixam d'individus discrets.

prelat i els sacerdots de l'Opus Dei (l'única organització dins l'església amb estatus de prelatura personal), tenen cura d'ànimes sobre un determinat grup de persones, segons Carroggio. "Molts dels capellans de l'Obra no tenen una diòcesi (parròquia), sinó unes feines concretes, com estar en un col·legi. Els que tenen parròquia no arriben al 20%". Val a dir que només a la Delegació de Barcelona hi ha setanta-dos capellans de la Prelatura registrats, segons la "Guia de l'Arxidòcesi" de l'any passat. Però a la ciutat l'única parròquia oficialment adscrita a l'Opus és la de

Montalegre, que —segons Carroggio— dona assistència social "a dues mil famílies". També hi ha l'oratori públic de Bonaigua, que forma part del col·legi major del mateix nom.

Una de les incògnites sobre l'Opus a Catalunya és el grau de vinculació de Ricard Maria Carles, arquebisbe de Barcelona. Un alt càrrec eclesiàstic —que ha volgut mantenir l'anònimat— assegura que Carles va estar lligat a l'Opus fins al seu nomenament episcopal. Tot i les fonts que desvinculen l'arquebisbe d'aquesta organització, experts en qüestions eclesiàstiques asseguren que l'Opus és el motor econòmic de la Trobada Diocesana anual que es fa al Palau Sant Jordi de Barcelona.

Les escoles opusdeístiques.

L'Opus Dei té sota el seu paraigua com a mínim tres col·legis majors de Barcelona (Monterols, fundat el 1949, Bonaigua, el 1980, i Pedralbes, el 1983) i també l'Ateneu Universitari Perill. Ara, tant per a l'oficina de la Prelatura com per als seus membres i simpatitzants, l'Opus Dei "no té col·legis". Els col·legis són o bé "labors corporatives promogudes per persones acostades a l'Obra" o bé "escoles que tenen la seva direcció espiritual encomanada a l'Opus Dei". En totes dues categories s'agrupen, pel cap baix, quinze escoles no mixtes, i és Josep Maria Barnils qui s'encarrega de coordinar la relació entre la Prelatura i els col·legis.

També es consideren seus autònoms que l'Opus només "dirigeix espiritualment" quatre escoles familiars agràries o EFA: Camp Joliu a l'Arboç, Quintanes a Masies de Voltregà (Vic), la Suïssa a Tona, i el Pla a Almacelles. "Molta gent ens demana que fem més col·legis —assegura Carroggio— i nosaltres els diem que els creïn, i que després ens contactin perquè els dirigim espiritualment". L'Escola Esportiva Brafa (Barcelona) entraria en la categoria de "club". L'oficina d'informació calcula que n'hi ha una quinzena a tot Catalunya, generalment associats als col·legis.

El bastió de l'Opus Dei més consolidat a Barcelona és l'Institut d'Estudis Superiors de l'Empresa (IESE), especialitzat en màsters i estudis de post-grau empresarials. Però també hi ha hagut persones acostades a l'Opus en altres universitats, com el primer rector de la Universitat Autònoma, Vicenç Villar Palasí, ja mort. Va ser-ne rector del juliol del 1968 a l'agost del 1973. El seu germà Josep Lluís Villar Palasí (membre numerari) accedia al Ministeri d'Educació i Ciència l'octubre del 1969. Alfonso Balcells Gorina (membre numerari), fou professor de la Universitat de Barcelona abans de ser rector de la Universitat de Salamanca, del 1960 al 1968.

El rector arribat del fred. L'Opus Dei ha fet una gran aposta per l'ensenyament superior i aquest mes d'octubre ha aconseguit l'aprovació del projecte de la Universitat Lliure de Catalunya, finalment anomenada Universitat Internacional. La iniciativa d'aquesta universitat, l'engega la Fundació Familiar Catalana, que des dels anys 70 agrupava el centre FERT i l'Institut Europeu del Dret i l'Economia (INEDE). Presideix la fundació l'advocat Ramon Guardans, membre històric de l'Obra, que també va passar pel patronat de la primera universitat catalana d'inspiració cristiana, la Universitat Ramon Llull. L'actual rector de la Universitat Internacional és el neuropatòleg Jordi Cervós, membre numerari de l'Opus. Cervós ha dirigit durant més de vint anys l'Institut de Neuropatologia de la Freie Universität de Berlín i és membre de l'Acadèmia de Ciències de Moscou. Des de Berlín i gràcies a la seva posició privilegiada, ha estat un dels responsables de l'expansió de l'Opus Dei a Rússia i als països bàltics, segons que ha publicat la revista *Der Spiegel*. L'Opus s'ha estructurat a Alemanya sota el nom Associació Cultural de Berlín i Brandenburg, de formació de joves i adults, i és propietària de la residència a la Mockernstrasse de Berlín, on Cervós ha viscut aquests darrers anys. Cervós va rebre el doctorat hono-

ARXIU / EFE

ris causa de la Universitat de Barcelona el dia abans de constituir-se el patronat de la Universitat, dita encara Lliure, ara fa un any (el novembre del 1996). A conseqüència d'això, la Universitat de Barcelona va publicar una nota dient que la

investidura s'havia acordat en atenció a la trajectòria científica de Cervós i "en cap cas per una contribució personal a una universitat privada en procés d'autorització".

Els empresaris és un altre dels sectors on l'Opus té molta clientela. Relacionats amb el sector automobilístic es destaquen els ex-presidents del comitè executiu de SEAT, Juan Antonio Díaz Alvarez, Joan Llorens Carrió, i Ignacio López de Arriortua, "Superlópez". En el sector elèctric, Juan Echevarría Puig, president de FECSA des del 1996 i sots-president d'ENDESA, que durant més de quinze anys va presidir Nissan Motor Ibérica, és pròxim a l'Obra. Ara és vice-president també de la Mútua Universal MUGENAT i presideix la Fundació Universitat Nova, que concedeix beques per a estudiar a la Universitat Pompeu Fabra a alumnes amb mèrits especials. En el sector de l'alimentació es destaca Lluís

Laureano López Rodó. A l'ex-ministre franquista cal atribuir bona part dels mites sobre l'Opus Dei i el seu arrelament i influència econòmica.

fundació
BANCAIXA

**Del 8 al 14
de desembre**

AGENDA

9 Dimarts *Mediambientals*

Cicle: *La Arquitectura y el Urbanismo del Medio Ambiente.*

"El Paisatge i el Medi".

Rosa Barba. Arquitecta i Urbanista.

Sala Sorolla a les 19'30 hores.

10 Dimecres *Conferència*

Cicle: *Lectures d'Ausiàs March.*

"La mia por d'alguna causa mou (XXXVII)".

Albert G. Hauf. Catedràtic de Filologia Catalana de la Universitat de València.

Sala Sorolla a les 19'30 hores.

12 Divendres *Conferència*

20 Aniversari I.V.O.

"El transplante de progenitores hematopoyéticos en Oncología".

Dr. Hugo Castro-Malaspina. Bone Marrow Transplant Service.

Memorial Sloan-Kettering Cancer Centre, Nova York, USA.

Sala Sorolla a les 12 hores.

Exposició

Exposició de fotografies i presentació del llibre

"Nadie de Karlouac a Kigali".

Vidal Valle Pechuán.

Centre Valencià del Voluntariat. Carrer Fuencallente, 1. València.

Tel.: 330 11 09. Fins al 30 de desembre.

CENTRE CULTURAL

Plaza de Tetuán, 23. Tel. 387 68 04. València

Diari d'una infiltrada a l'Opus

Ficar el nas a l'Opus és molt fàcil. La Maria, una universitària de 22 anys, va poder comprovar que, fins i tot, més difícil és no ficar-s'hi una vegada t'hi has acostat. La Maria només volia aprofitar l'estiu per ajudar gent necessitada, i va fixar-se en un dels molts anuncis que demanen universitaris per anar a Estònia, Lituània o d'altres països de l'est. Aquest va ser el començament d'una infiltració espontània.

El primer contacte. L'única referència que tenia era el nom d'un "club universitari" (Algoa, Ribalera, París...) i un número de telèfon. Una vegada truques per demanar informació, les coses comencen a anar molt ràpid. Una de les responsables del viatge et fa una entrevista-interrogatori sobre la teva vida i la de la teva família –estudis, feina,...– per veure si encaixes (no fos que se'ls hi colés algú "opusdeísticament incorrecte"), i ja t'hi has ficat de ple. De sobte, has de inventar-te mil i una excuses per dir no a les múltiples invitacions que et fan: jugar un partit de bàsquet, veure un vídeo... Encara que vulguis escapar-te'n, si vols anar a Lituània tens unes cites setmanals suposadament ineludibles: reunions preparatòries sobre la "realitat" dels països bàltics.

Les reunions 'informatives'. En les xerrades, més que parlar de la situació de la zona, es parla de les desastroses conseqüències del comunisme sobre l'individu, acompanyant-ho de moralina i amanint-ho amb una sessió sorpresa sobre l'Opus. En conjunt, són unes xerrades bastant decebedores: encara que hi vaig anar preparada per escoltar tòpics, esperava més de determinats conferencians, com ara Maria de la Puerta (treballa pel IESE en projectes de formació als països de l'est). Es limita a explicar-nos les dificultats que troba per fer la seva feina perquè "la gent no entén que algú faci res per ells sense res en canvi: el comunisme els ha anul·lats com a persones". Em sobta encara més, però, la manca d'esperit crític de l'auditori, que ni s'immuta quan sent frases com "A Espanya, només viu sota un pont qui vol o marginats com els drogoaddictes i els parats" i que, acabada la conferència, només fa comentaris positius: "xulo, superemocionant, maco, interessant...". Aquest infantilisme lèxic es troba en altres aspectes de la vida, com ara cantar al mig de la Diagonal mentre esperem l'autobús, repetir les consignes de col·legi. En certa manera, és un utilitarisme en doble sentit i recíproc, perquè les bones accions de la vida diària porten a la santedat, i la religió t'ajuda perquè et surtin bé les coses.

L'expansió pels Bàltics. A les xerrades dels divendres ens presenten un nou aspecte de la "realitat" d'aquells països, però sempre ho fa algú vinculat a l'Opus. De totes maneres, així descobreixo que el IESE i els camps de treball no són les dues úniques vies d'introducció als països bàltics. L'anomenat projecte Listra (en record del poble on van lapidar Sant Pau) va néixer fa uns cinc anys a iniciativa d'Àngela, una professora del col·legi la Vall (Sant Cugat),

que ens dóna entenent que, si es van salvar totes les dificultats, va ser gràcies a la intercessió divina. L'Àngela explica que el projecte Listra proporciona ajut humanitari a aquests països, i ens adoctrina sobre les perversitats del comunisme.

Les dones Opus. I així, un divendres darrere l'altre. Les reunions són totes plenes d'anècdotes "superinteressants", que em permeten, però, de fer-me una idea del tipus de dona Opus: la noia "quica" amb faldilla sota el genoll, la *nina PP* amb pantalons, brusa i collaret de perles; i la moderna que –si no es posés la faldilla delatora– mai no diríeu que és de l'Opus.

L'Ana Dionís –organitzadora a Barcelona dels viatges als països bàltics– fa bromes sobre les conseqüències de l'elevat grau d'alcoholisme d'aquests països –provocat pel comunisme, és clar–. Bromes que són indignants per la falta de respecte a les famílies que pateixen aquest problema.

No hi ha excusa. Al final resulta que menys de la meitat de la gent que va a les reunions anirà als països bàltics. D'una banda, hi ha qui finalment no podrà fer el viatge però que no sap com negar-se quan la truquen per assistir a les xerrades. De l'altra, hi són les noies que pertanyen a l'Opus i que van a fer "gruix", o bé que hi acompanyen alguna amiga fent-li creure que hi aniran plegades. Una cop acabada l'excusa de les conferències, es fa un cap de setmana de convivències preparatòries, amb col·loqui amb mossèn inclòs.

La sempre present censura. Un puritanisme excessiu és present a tot arreu i, per exemple, se'ns diu que als països bàltics no podem anar amb *shorts* perquè ens prendrien per putes (evidentment no diu aquesta paraula). Per preservar neta la nostra ment, apliquen una censura constant, fins i tot a l'hora de mirar televisió. Per aconseguir aquest objectiu, són de gran utilitat el vídeo i el comandament a distància.

Així el divendres sopem davant la tele –o més ben dit, el vídeo–, amb un programa molt temptador: *Lluvia de estrel·les* i *El Show de Bill Cosby*. Però ni l'innocent humor de la sèrie se salva de la censura.

Desconnectats de la realitat. La constant intermedicció de l'Opus en la formació de les futures numeràries fa que no tinguin més fonts que les proporcionades per ells: no van al cinema, no poden llegir un llibre qualsevol..., i això crea incomptables llacunes de coneixement. La situació, per tant, és paradoxal, perquè organitzen moltes activitats per afermar la seva gent davant futurs auditoris, però el nivell de les intervencions és vergonyosament baix perquè són bastant desconnectades de la realitat. Encara que potser la formació dels futurs numeraris –els qui manaran de veritat– deu ser millor. Hauré de passar-me un dia pel col·legi major Monterols. **Xavier Rocaguinarda**

Dei no són catòlics, són darwinistes socials"

JOSEP LLADOS

Carulla Font, president d'Agrolimen, grup que inclou, entre més empreses, Gallina Blanca, Pans & Company. En el sector del cava, se sol vincular Josep Ferrer Sala amb l'Opus Dei. Ferrer Sala presideix les empreses del grup Freixenet. Ara presideix també el Consell Social de la Universitat Internacional. Amb tot, el bon esperit que caracteritza l'Obra no ha impedit la guerra del cava. A la família Raventós, propietària de Codorniu, també hi ha persones acostades a l'Opus Dei. Entre elles, Manel Raventós Artés, president de la societat patrimonial UNIDECO –empresa que agrupa Codorniu, Raimat i més–, i de l'empresa Inversiones Mobiliarias e Inmobiliarias. Un parent seu, Josep M. Raventós Negra, és al patronat de la mateixa Universitat Internacional, i presideix també l'empresa Despacho 53, d'activitats immobiliàries. Justament on el fill de Casimir Molins fa de secretari.

Molts integrants de la família Molins han estat tradicionalment vinculats a l'Opus Dei. L'industrial supernumerari Casimir Molins Ribot n'és un. Com a ex-president del Banc Atlàntic i casat amb la germana del ministre franquista Laureano López Rodó, fa anys que està vinculat a l'Obra. Actualment presideix l'empresa familiar Ciments Molins i també la Immobiliària Inclar, SA. Des de fa un any és, a més, un dels integrants del Consell Social de la Universitat Internacional. Pel que fa a l'hostaleria, a l'oficina de l'Opus Dei de Barcelona neguen que Joan Gaspart Solves, president de la cadena hotelera HUSA i vice-president del Futbol Club Barcelona, sigui supernumerari de l'Opus Dei, tot i que la seva dona ho és. Algunes persones acostades a l'Opus han presidit l'Institut d'Empresa Familiar (IEF) i ara formen part del Patronat o del Consell Social de la Universitat Internacional de Catalunya. N'és una Leopold Rodés Castañé, l'ex-president de l'IEF, durant anys vinculat a la Banca March i ara president de les empreses següents: Media Planning, SA, amb seu a Madrid, i dues promotores immobiliàries, Invermay

SIM, SA, i Tresuno SL. Un altre que no fa curt en el nombre d'empreses que administra és Marià Puig Planas, conseller delegat d'Antonio Puig, SA, i administrador de Genesse Hispania, SL (d'articles de perfumeria), de la immobiliària Les Ginesteres, SL, i de

SL, i Promociones Inmobiliarias Reunidas, SA. Isidre Fainé Casas, president de Vidacaixa del grup de la Caixa i president de la Confederación Espanola de Dirigentes Empresariales. Forma part també del Consell Social de la Universitat Internacional de Catalunya. Pocs bancs hi ha en què la gent de l'Opus Dei no hagi participat d'una manera o altra al llarg de la seva història. Però el "banc de l'Obra" continua essent el Banc Popular, copresidit per Lluís i Xavier Valls i Taberner i el ja jubilat Rafael Termes, encara en la seua òrbita.

"Crec que els últims anys –diu el catedràtic Ernest Lluch– la major part d'economistes de l'Opus Dei han deixat de ser catòlics perquè han abandonat la doctrina social de l'Església catòlica i estan totalment submergits en el neoliberalisme econòmic més radical. Han abandonat l'església –afegeix–, com he escrit dient-ho de Rafael Termes. No són catòlics, són darwinistes socials".

"L'Opus Dei –segons Carrogio– té a Barcelona un pressupost de seixanta milions de pessetes. Aquests diners serveixen per a cobrir les despeses de la seu de la vicaria i per a organitzar cursos de formació de capellans. Ara bé, l'Opus no manté ningú, excepte els capellans grans. No hi entra ningú per tenir la vida solucionada. A l'Opus Dei, s'hi ha de treballar".

Seu central de l'Opus Dei a Roma. En aquesta ciutat, està la cúpula de l'organització.

Professors, empresaris, banquers o polítics com Federico Trillo i Concepció Ferrer formen part de la cúpula de l'Opus.

Sociedad Barcelonesa de Promoción de Empresas, SA; i les empreses Merola, SA i Consilium, SL. Actualment presideix el IEF Jesús Serra, també president de Catalana Occidente i membre del consell social de la nova universitat. Finalment, arriben dos sectors importants per als homes de l'Opus: les companyies d'assegurances i la banca. Són simpatitzants de l'Opus Joan Castells Trius, director general i conseller delegat de la mútua FIATC. Castells administra també l'empresa de projectes d'enginyeria i arquitectura Genars,

Xavier Rocaguinarda